

РЕШЕНИЕ

№ 1126

гр. Бургас, 17.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**ОКРЪЖЕН СЪД – БУРГАС, IV ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ
СЪСТАВ**, в публично заседание на седми ноември през две хиляди двадесет
и втора година в следния състав:

Председател: Недялка П. Пенева

Членове: Даниела Д. Михова

П.а К. Георгиева Върбанова

при участието на секретаря Ваня Ст. Димитрова
като разгледа докладваното от Пламена К. Георгиева Върбанова Въззивно
гражданско дело № 20222100501587 по описа за 2022 година

Производството е по чл.258 и сл.от ГПК и е образувано по въззивната жалба на Т. К.
Ш., ЕГН: ***** от ***, чрез адв. Елена Попова срещу Решение №157/29.07.2022 г. по
гр.д.141/2022 г. по описа на Районен съд - Карнобат, с което са отхвърлени предявените от
въззивника срещу “Плодинвест” ЕООД, ЕИК: 102689125, със седалище и адрес на
управление гр. Карнобат, обл. Бургаска, бул. “Девети септември” № 39, представлявано от
управителя Валентина Алексиева Гроздева, обективно съединени иски, а именно:

-иск с правно основание по чл.128, т.2 от КТ, във вр. с чл.242 от КТ за осъждането на
ответника да му заплати сумата от 658, 93 лв., представляваща брутното му трудово
възнаграждение за месец ноември 2021г. и сумата от 627, 93 лв., представляваща брутното
му трудово възнаграждение за месец декември 2021г., ведно със законната лихва върху
същите суми, считано от датата на предявяването на същия иск в Районен съд - Карнобат -
15.02.22г., до окончателното им изплащане

-иск по чл.244, ал.1 от КТ, за осъждането на ответника да му заплати сумата от 97, 50 лв.,
представляваща претендирано дължимо обезщетение за платен годишен отпуск от три дни
за 2021г., ведно със законната лихва, считано от датата на предявяване на иска - 15.02.2022г.
до окончателното му изплащане, както и искането му за присъждане на направените от него
съдебно- деловодни разноски.

Въззивникът изразява недоволство от постановеното решение и претендира отмяната му и
постановяване на ново решение, с което исковите да бъдат уважени.

Твърди се, че решението на БРС е неправилно поради нарушение на материалния закон и
необосновано. Въззивникът изразява съгласие с приетото от първоинстанционния съд, че
няма спор, че не е получил дължимото за м.декември 2021г. трудово възнаграждение, но

оспорва като неправилен извода му, че след като страните по делото не били уговорили място за плащане на възнаграждението, то е следвало ищецът сам да отиде в предприятието и да си го получи. Поради това и тъй като ищецът до завеждане на исковата молба не отишъл при ответника да си получи трудовото възнаграждение, а ответникът не му отказал плащане, съдът неправилно бил приел, че трудовото възнаграждение не е получено по вина на ищеца и поради това искът е неоснователен. Твърди се, че същото съдът приел и по отношение основателността на иска за претендираното обезщетение за неизползвания платен годишен отпуск от три дни.

Въззивникът твърди, че в съдебно заседание по искане на процесуалния представител и по разпореждане на съда представил банкова сметка, по която да му бъдат преведени признатите от ответната страна суми, но до настоящия момент нямало постъпило плащане. Счита, че липсата на плащане опровергава мотивите на съда относно виновното поведение на ищеца.

По отношение на иска за претендирано трудово възнаграждение за м. ноември 2021г., въззивникът релевира оплакване, че съдът е формирал неправилни изводи си въз основа на оспорените от него графически експертизи, като ги е кредитирал, въпреки че вещото лице е нарушило принципа на обективност и безпристрастност. В тази връзка твърди, че подписът, който е положен във ведомостта за получено трудово възнаграждение за м. ноември 2021г., не е положен от ищеца. В заключение застъпва становище, че ответникът не е установил, че е заплатил уговореното дължимо трудово възнаграждение, дори и в частта на признаване на иска за положения труд. Претендира разноски.

Прави искане за допускане на тройна съдебно-почеркова експертиза, която да бъде извършена от други вещи лица, които след като се запознаят с материалите по делото, приложения към делото сравнителен материал от почерка на ищеца и потърсят сравнителен материал и от други места, в т.ч. и в паспортна служба, където подписите са положени преди датата на първата експертиза, да отговорят на поставените от него пред първоинстанционния съд въпроси, като при изготвянето са ползва свободен сравнителен материал.

В срока по чл.263, ал.1 ГПК, въззиваемото дружество "Плодинвест" ЕООД, чрез процесуалния си представител адв. Козаров е представил писмен отговор, с който оспорва като неоснователна подадената въззивна жалба. Излага съображения, че е длъжен да начислява във ведомости за заплати трудовото възнаграждение на работниците и служителите за положения от тях труд и да изплаща последното по начина, определен в императивната разпоредба на чл.270, ал.3 КТ - лично по ведомост или срещу разписка, а по писмено искане на работника или служителя - на влог в посочена от него банка. Сочи, че подобно искане не е отправяно от ищеца до него, нито през времетраене на трудовото правоотношение, нито след прекратяването му, нито по време на процеса пред първоинстанционния съд. Що се касае до предоставената банкова сметка по делото на 20.05.2022г. твърди, че същата е посочена в изпълнение разпореждане на съда, както и законовата разпоредба на чл.127, ал.4 ГПК. Навежда доводи, че молбата от пълномощника на ищеца, с която била представена сметката не била адресирана до работодателя и не съдържала искане за изплащане на трудовото възнаграждение, поради което не можела да се счита за писмено искане на работника по чл.270, ал.3 КТ за промяна начина на изплащане на трудовото му възнаграждение. В заключение застъпва становището, че начислената за м. декември нетна сума в размер от 501, 83 лв., включваща освен нетния размер на трудовото възнаграждение за същия месец и сумата от 97.50 лв. обезщетение за неизползван платен годишен отпуск, не е изплатена по вина на въззивника, тъй като същият не се е явил в офиса на дружеството, за да му бъде изплатена съгласно чл.270 КТ. Независимо от това, въззиваемото излага твърдения, че тези суми са изплатени на 14.09.2022г. по посочената от

ищеца банкова сметка, ведно със законната лихва. В допълнение посочва, че отмяната на болничния лист обуславя неявяване на ищеца на работното му място за неизпълнение на трудовите му задължения до датата на прекратяване на трудовия му договор 31.12.2021г., така както той бил предложил, а работодателят бил приел. Това неявяване било без основателна причина за повече от три дни и представлявало основание за налагане на дисциплинарно наказание на основание чл.190, ал.1, т.2, вр. чл.189, ал.1, вр. чл.187, ал.1, т.1, предл.3 от КТ, като в случай, че това било приложено, то трудовия договор би бил прекратен на основание чл.330, ал.2, т.6 от КТ, а като последица от това би се ангажирала отговорността на ищеца да заплати на ответника обезщетение на основание и в размерите посочени в чл.22, ал.2 КТ, в размер на едно брутно трудово възнаграждение. Въпреки това договорът бил прекратен по взаимно съгласие, съгласно изявената от ищеца воля и същият следвало да се яви на работното си място, за да си получи възнаграждението. По изложените съображения моли въззивната жалба да бъде оставена без уважение. При условията на евентуалност, в случай, че съдът приеме въззивната жалба за основателна, въззиваемият моли сторените по делото разноси да бъдат присъдени в тежест на ищеца, предвид обстоятелството, че той с поведението си не е дал повод за завеждане на делото, признал е исковете в посочените по-горе размери, а ищецът с бездействието си по получаване на дължимото трудово възнаграждение и обезщетение го е поставил в невъзможност да изпълни задължението си по изплащането им. Моли направеното доказателствено искане да бъде оставено без уважение като неоснователно. Прави искане да бъдат приети като доказателства по делото: Писмо от РЗИ - Сливен изх. № РКМЕ 13-2070/30.08.2022г.; експертно решение № 0219 от заседание № 099/08.07.2022г., влязло в сила на 16.08.2022г. и банково бордеро за платена по сметка на Т. К. Ш. сума от 518.28 лв., които доказателства са приети по делото.

Бургаският окръжен съд, след като прецени събраните по делото доказателства и взе предвид наведените във въззивната жалба пороци на атакувания съдебен акт и възраженията на насрещната страна, намира за установено следното:

Съгласно разпоредбата на чл. 269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата с изключение на случаите, когато следва да приложи императивна материалноправна норма, както и когато следи служебно за интереса на някоя от страните – т. 1 от ТР № 1/09.12.2013 г. по тълк. д. № 1/2013 г. на ОСГТК на ВКС. Настоящият случай не попада в двете визирани изключения. Процесното първоинстанционно решение е валидно, допустимо и правилно.

Първоинстанционният съд е бил сезиран с искове по чл. 128, ал. 2 от КТ и чл. 224, ал. 1 от КТ, с които ищецът Т. Ш. е претендирал ответникът „ПЛОДИНВЕСТ“ ЕООД да бъде осъден да му заплати неплатеното трудово възнаграждение за месеците ноември и декември 2022г. и обезщетение за използван платен годишен отпуск. Районният съд е отхвърлил исковете като е приел, че трудовото възнаграждение за месец ноември е било изплатено и получено от ищеца, а трудовото възнаграждение за месец декември 2021г. и обезщетението за използван платен годишен отпуск му били начислени от ответното предприятие, но ищецът неоправдано не ги получил и така поставил в невъзможност длъжника да изпълни задължението си към служителя.

От събраните по делото доказателства се установява от фактическа и правна страна следното:

Признава се от страните по делото, а е и видно от приложените писмени доказателства – трудов договор № 2 от 15.09.2020 г., допълнително споразумение № 5 от 31.05.2021 г. към трудов договор № 2 от 15.09.2020 г. и справка от НАП за актуално състояние на всички трудови договори, че страните „ПЛОДИНВЕСТ“ ЕООД и Т. Ш. са били

в трудово правоотношение, по силата на който ищецът Ш. е заемал в ответното дружество на основание чл. 67 ал.1 от КТ вр. с чл. 70 ал.1 от КТ, щатната длъжност „технически сътрудник“, с място на работа- в администрацията на дружеството с договорено трудово месечно възнаграждение от 610 лв., което с допълнително споразумение № 5 от 31.05.2021 г. е изменено на 655 лева. Месечното трудово възнаграждение се изплаща ежемесечно.

На 20.12.2021г. Ш. подал молба вх.№45 за прекратяване на ТПО по взаимно съгласие на страните, което предложение било прието от работодателя и със Заповед №2/31.12.2021г. трудовия договор е прекратен на основание чл.325, ал.1, т.1 КТ, считано от 01.01.2022г. Видно от Заповедта, в същата е вписано, че на Ш. следва да се изплати обезщетение по чл.224, ал.1 КТ за 3 дни отпуск. На дата 11.2.2022 г. лично срещу разписка и чрез нотариална покана на Ш. е била връчена Заповедта за прекратяване на ТПО.

Междувременно, видно от твърденията на ищеца Ш. в исковата молба и представени от същия болнични листи Е 20212956600 и № Е29212956610, издадени от АИППИМП-д-р Кинче Топалова ЕООД, Ш. излязъл в домашен отпуск от 22.12.2021г. до 04.01.2022г. и от 06.01.2022г. до 19.01.2022г. С представено пред въззивната инстанция Експертно решение на ТЕЛК е потвърдено Решение на ЛКК МЦ „Миркович“ №349/18.04.2022г. и е анулиран болничен лист № Е 20212956600 от 22.12.2021г., разрешаващ отпуск по болест от 22.12.2021г. до 04.01.2022г.

С исковата молба ищецът Ш. претендира осъждане на ответното дружество да му заплати дължимите му се трудови възнаграждения за месец ноември 2021 г. в размер на сумата 658, 93 лв.; за месец декември 2021 г. в размер на сумата от 627, 93 лв. и обезщетението за неползван платен годишен отпуск в размер на 3 дни/ вж. молба за оттегляне на искиви претенции от 04.04.2022г./.

Ответното дружество твърди, че е заплатило на Ш. трудовото възнаграждение за месец ноември 2021 г., а трудовото възнаграждение за месец декември 2021г. и обезщетението по чл.224, ал.1 ГПК в размер на 97,50 лева са начислени във ведомостта на заплати за месец декември 2021г., но ищецът Ш. не се е явил в предприятието за да ги получи, не отговарял на телефонни обаждания; това дори наложило изпращане на Заповедта за прекратяване на ТПО по взаимно съгласие с нотариална покана на ищеца Т. Ш..

От изслушаната от районния съд съдебно-счетоводна експертиза се установява, че работните заплати в платежните ведомости на „Плодинвест“ ЕООД се изплащали в брой срещу полагане на подпис от съответния работник или служител във ведомостта за заплати. Във ведомостта за заплати за месец ноември 2021г. на служителя Ш. бил начислен нетен размер трудово възнаграждение от 511,32 лева, който размер бил правилно определен, видно от заключението на вещото лице предвид направените удръжки за ДОО, ДЗПО УФ;ЗО;ДОД при брутно трудово възнаграждение от 658,94 лева, както и че в платежната ведомост срещу името на Т. К. Ш. за трудово възнаграждение за месец ноември 2021г. е положен подпис. Вещото лице е констатирало, че в платежната ведомост на предприятието за месец декември 2021г. на името на Ш. е начислена общо сумата от 501,83 лева, включваща трудовото възнаграждение за отработени 14 работни дни за този месец, както и обезщетение за неползван платен годишен отпуск за 3 дни в размер на 97,50 лева, но нямало положен подпис за получаването на тези суми.

Ищецът Ш. оспорва получаването на трудовото възнаграждение за месец ноември 2021г., като твърди, че подписът в платежната ведомост за този месец не е негов.

От приетите от районния съд основна и допълнителна съдебно-почеркови експертизи, които съдят обсъжда като обективни и компетентно изпълнени, безспорно се установява, че подписът в графа 3 - подпис в разчетно - платежната ведомост, за месец ноември 2021 г. на работодателя „Плодинвест“ ЕООД е изпълнен от ищеца Ш., което води

съдът до категоричния извод за неоснователност на тази искова претенция.С Решение № 89/29.03.2021г. по гр.д.№ 558/2012г.,IV г.о.; Решение № 746/05.01.2011г. по гр.д.№ 727/2009г. IVг.о.; Решение № 141/30.11.2010г. по гр.д.№ 2715/2008г. IV-то г.о. на ВКС; Решение № 258/03.11.2017г. по гр.д.№ 1007/2017г. IVг.о. на ВКС и др., постановени по реда на чл.290 ГПК,разрешенията от които се споделят от настоящия съдебен състав е прието, че съгласно чл.270,ал.3 КТ изпълнението на произтичащо от писмения трудов договор парично задължение за изплащане на дължимото трудово възнаграждение се удостоверява с подписа на работника или посочено от него лице във ведомостта, в разписка, както и в документ за банков превод на влог на работника. Подписаната от работника ведомост доказва и основанието, на което е извършено плащането.

Досежно неполучаване от Ш. на трудовото му възнаграждение за месец декември 2021г. и обезщетението за неползвани три дни платен годишен отпуск , настоящият съдебен състав споделя мотивите на районния съд, с които тези две искиви претенции са отхвърлени. Трудовото възнаграждение се дължи за месец /чл.270,ал.2 КТ/. След като чл. 270, ал. 1 КТ е уредил мястото на изпълнението– предприятието, където се извършва работата, вземането за трудово възнаграждение, макар да е парично, е търсимо, а не носимо,/ освен ако друго не е уговорено,а такава уговорка в процесния трудов договор не съществува/.В тази връзка следва да се изтъкне обстоятелството, че според заключението на вещото лице по съдебно-счетоводната експертиза начинът на изплащане на трудовите възнаграждения в предприятието е в брой срещу подпис на работника/служителя. Следователно, за изпълнение на задължението на работодателя за своевременно изплащане на месечното трудово възнаграждение е необходимо съдействието на кредитора–да се яви за получаване на сумата.При липсата на такова съдействие е налице хипотезата на кредиторова забава. В този случай не е налице забава на длъжника/на работодателя/ и не могат да се възложат в негова тежест неблагоприятните последици, произтичащи от нея.В конкретния случай ищецът по предявените иски не е ангажирал доказателства, че се е явил в предприятието, но работодателят е отказал да му изплати дължимото за месец декември 2021г. трудово възнаграждение и обезщетението за неползван платен годишен отпуск за три работни дни.Неоснователно е твърдението на ищеца-въззивник: че в изпратената му с нотариална покана Заповед за прекратяване на ТПО следвало да бъде вписано дължимото трудово възнаграждение за месец декември 2021г., тъй като такъв елемент от писмената заповед за прекратяване на ТПО не е въведен с КТ; практика е при прекратяване на ТПО да се вписват дължимите обезщетения /като например това по чл.224 КТ за неползван платен годишен отпуск; по чл.222,ал.3-4 КТ обезщетение при пенсиониране/. На основание съдът следва и отчита на основание чл.235,ал.3 ГПК плащането,извършено с представено от въззиваемия „Плодинвест“ ЕООД пред БОС банково бордеро, от което е видно,че на 14.09.2022г. въззиваемото дружество е изплатило по банковата сметка,посочена от Ш. пред районния съд по искане на „ПЛОДИНВЕСТ“ ЕООД,сумата от общо 518,28лева,представляваща сбор от нетно трудово възнаграждение за месец декември 2021г. и обезщетение за неползвани три дни платен годишен отпуск-т.е. общо 501,83 лева, както и лихва от 16,45 лева,считано от датата на представяне на банковата сметка на въззивника Ш. пред РС-Карнобат/ т.е. от 20.05.2022г. до 14.09.2022г.датата на плащане/.

С оглед изхода по спора пред настоящата инстанция и на основание чл.78,ал.2 ГПК в полза на въззивния – ищец не следва да се присъждат разноски.Няма искане и доказателства за разноски, направени пред БОС от въззиваемия, поради което съдът не присъжда такива в тежест на въззивника.

Мотивиран от изложеното Бургаският Окръжен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение №157/29.07.2022 г. по гр.д.141/2022 г. по описа на Районен съд – Карнобат.

На основание чл.280,ал.3,т.3 ГПК настоящето решение не подлежи на касационно обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____